
De oplossing

Rianne Veenstra

Jarenlang heb ik gezocht naar een manier om eerstelijns geestelijke verzorging vorm te geven. Ik heb me vastgebeten in alles wat er maar te lezen viel over dit onderwerp. Verschillende mensen die projecten uitprobeerden heb ik gebeld of bezocht. Uiteindelijk heb ik over dit thema zelfs een plan voor strategisch management geschreven en gepresenteerd.

Maar het moet mij van het hart: ik geloof er niet meer in. En dat ligt niet aan de enthousiaste geestelijk verzorgers die ik gesproken heb of aan de professionaliteit waarmee ze projecten vorm gegeven hebben. Het ligt ook niet aan het feit dat ik aan het nut ervan zou twijfelen. En het ligt evenmin aan de lastige financiering.

Nee. Daar ligt het allemaal niet aan. We zijn stuk voor stuk in staat goede en waardevolle projecten te ontwikkelen en altijd is er wel een weg te vinden om financiering te vinden voor dat wat belangrijk is.

Ik geloof er niet meer in, omdat eerstelijns geestelijke verzorging van binnenuit bedacht is volgens het oude stramien dat al veel bedrijven de das om heeft gedaan: we bedenken eerst wat we gaan doen en hoe we het gaan doen, en daarna gaan we er nog eens over nadenken waarom we dit doen.

In het afgelopen jaar ben ik gepokt en gemazeld in het waarom-denken. De lessen marketing, die ik volgde, zetten me steeds weer op hetzelfde spoor: het spoor van oplossingsgericht denken. Op welke vraag ben jij het antwoord? Welk probleem ga jij voor jouw organisatie, voor jouw klanten oplossen? Wat wil jouw cliënt en wat geef je hem daarvoor terug? Omdat mijn klant dit (...) belangrijk vindt (vul maar in), zorg ik er voor dat (...).

En het werkt dus niet als ik mijn klant eerst moet uitleggen welk probleem hij heeft en dat ik dat probleem voor hem ga oplossen met een antwoord dat ik van te voren al bedacht heb en dat niet bij zijn vraag past. Het werkt niet als ik eerst mijn activiteiten bedenk (gesprekken over zingeving en spiritualiteit in de eerste lijn, bijvoorbeeld), vervolgens bedenk hoe ik dat ga doen (via een website of een stichting of samenwerking met een huisarts) en dan nog een keer bedenk waarom ik dit doe.

De levensvragen liggen in de eerste lijn misschien wel voor het oprapen, maar wij zijn niet het antwoord op die vragen, in ieder geval niet op de manieren die we tot nu toe hebben bedacht.

In een instelling werkt het wat anders. In een instelling kun je, als het meezit, nog wel even een probleem oplossen. Maar in die eerste lijn... Ik gooi mijn handdoek voorlopig in de ring. Voorlopig. Ja, dat dan weer wel.